

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 5906/05
17.01.2007. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: mr Jadranke Injac, predsednika veća, Zoje Popović i Jelene Ivanović, članova veća, sa savetnikom suda Goranom Josifovim, kao zapisničarem, rešavajući u upravnom sporu po tužbi tužioca "AA", koje po punomoćju zastupa AB, advokat, protiv osporenog rešenja tuženog Ministarstva finansija Republike Srbije - Uprave carina 01/11 br. U/II-701 od 17.6.2005. godine, u carinskom predmetu, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 17.1.2007. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba SE ODBIJA.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem tuženog odbijena je, kao neosnovana, žalba tužioca izjavljena protiv rešenja Carinarnice Šabac, br. U/I-479/05 od 18.2.2005. godine, a kojim su izmenjeni podaci u JCI UV-4 br. 2864 od 22.12.2004. godine, CI Valjevo u pogledu naimenovanja 01 u rubrikama 31, 33 i 47 i obavezan tužilac na uplatu iznosa od 35.754,50 dinara na ime naknadne naplate manje obračunate carine za robu prijavljenu i stavljen u slobodan promet po ovoj carinskoj ispravi, u roku od osam dana od dana prijema rešenja, na uplatni račun bliže označen u dispozitivu tog rešenja, u protivnom izvršiće se prinudna naplata uz naplatu i kamate, a žalba ne zadržava izvršenje ove odluke.

Tužilac podnetom tužbom pobija zakonitost osporenog rešenja tuženog organa i u tom smislu navodi da je za račun uvoznika "BB" dopremio uvezenu robu od inostranog isporučiooca koja je ocarinjena na teret tog preduzeća rešenjem U/I-2822/03 od 25.7.2003. godine, tako da nije bilo pravnog osnova da se tužilac kao špediter obavezuje na uplatu iznosa od 35.754,50 dinara na ime manje plaćene carine, jer je uvoznik navedeno preduzeće. Opreza radi ukazao je da je uvoznik od ino-partnera pribavio pismeni izveštaj o tome u koji se tarifni broj svrstava navedena sporna roba pa je stoga potrebno ponovnim veštačenjem od strane veštaka van carinskih organa na ovu okolnost utvrditi pravilno i potpuno činjenično stanje. Predložio je da sud tužbu uvaži i osporeno rešenje poništi, žalbu uvaži, poništi prvostepeno rešenje i predmet vrati istom organu na ponovni postupak i odlučivanje, s obavezom da mu tuženi organ nadoknadi troškove ovog postupka.

Tuženi organ, u odgovoru na tužbu, ostajući pri razlozima iz obrazloženja osporenog rešenja, predložio je da sud istu odbije.

Rešavajući ovaj upravni spor na osnovu činjenica utvrđenih u upravnom postupku na osnovu čl. 38. st. 1. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni list SRJ", br. 46/96) i ispitujući zakonitost osporenog rešenja u granicama zahteva iz tužbe na osnovu čl. 39. st. 1. istog Zakona, Vrhovni sud Srbije je ocenom navoda tužbe, odgovora na istu i spisa predmeta ove upravne stvari našao da je tužba neosnovana.

Pravilno je postupio tuženi organ kada je osporenim rešenjem odbio, kao neosnovanu, žalbu tužioca izjavljenu protiv prvostepenog rešenja nalazeći da je to rešenje doneto bez povrede pravila postupka kao i da je zasnovano na pravilno utvrđenom činjeničnom stanju i pravilnoj primeni materijalnog prava. Ovo stoga što iz spisa predmeta proizilazi da je tužilac preduzeće registrovano za obavljanje unutrašnje i međunarodne špedicije i da posluje u svoje ime, a za račun nalogodavca - u konkretnom slučaju "BB" kao i da je u tom svojstvu: podneo JCI br. 2864 od 22.12.2004. godine, u kojoj u rubrici 50 nije označio glavnog carinskog obveznika; da je u obračunu CI Valjevo br. 42145-1404-002864 od 22.12.2004. godine, označen kao carinski dužnik sa obavezom da dug plati u roku od osam dana od dana uručenja ovog obračuna kao i da je navedeni obračun potpisao ovlašćeni predstavnik tužioca, bez primedbi i kasnijih reklamacija da nije obveznik po osnovu carine po napred navedenoj carinskoj ispravi.

Kod ovakvo utvrđenog činjeničnog stanja, po nalaženju Vrhovnog suda Srbije osnovana je ocena tuženog organa da je rešenje prvostepenog carinskog organa pravilno i na zakonu zasnovano, jer je odredbom čl. 212. st. 3. Carinskog zakona ("Službeni glasnik RS", br. 73/03) propisano da je carinski dužnik deklarant (a deklarant je prema čl. 5. st. 1. tač. 18. istog Zakona lice koje podnosi deklaraciju u svoje ime ili lice u čije ime se podnosi deklaracija), osim u slučaju posrednog zastupanja iz čl. 26. st. 2. tač. 2. istog Zakona (a posredno zastupanje je ako zastupnik istupa u svoje ime, a za račun drugog lica), carinski dužnik je lice za čiji je račun deklaracija podneta. Stoga je pravilno postupio prvostepeni carinski organ kada je tužioca obavezao na uplatu iznosa od 35.754,50 dinara na ime naknadne naplate manje obračunate carine za robu prijavljenu i stavljen u slobodan promet po ovoj carinskoj ispravi. Ovo posebno i sa razloga što se u spisima predmeta ne nalazi ugovor o otpremanju robe (špediciji) između tužioca, kao špeditera i napred navedenog preduzeća, kao nalogodavca i uvoznika predmetne robe (niti se tužilac poziva na sadržinu takvog ugovora) te se sa sigurnošću ne može

uvoznika predmetne robe (tada se tužilac poziva na sadržinu takvog ugovora) to se sa sigurnošću ne može zaključiti kakva su njihova međusobna prava i obaveze u pogledu plaćanja kako redovne tako i naknadne carine za uvezenu robu, pa kako se u vezi s tim tužilac nalazi u direktnom pravnom odnosu sa carinskim organom, to je u konkretnom slučaju i carinski obveznik. Osim toga kako je odredbom čl. 835. Zakona o obligacionim odnosima ("Službeni list SFRJ", br. 29/78... 57/89 i "Službeni list SRJ", br. 31/93) propisano da ukoliko u ugovoru nije drukčije određeno, nalog za otpremu stvari preko granice sadrži obavezu za otpremnika da sprovede potrebne carinske radnje i plati carinske dažbine za račun nalagodavca, to tužilac kao špediter po isplati carinskih dažbina ima pravo regresu od uvoznika kao nalagodavca za sve novčane iznose na ime plaćene carine.

Cenjeni su i pomenuti navodi tužbe da je "BB" rešenjem Carinarnice Beograd U/I-2822/03 od 25.7.2003. godine, obveznik uplate carine i da stoga nije bilo pravnog osnova da se tužilac kao špediter obavezuje na plaćanje iznosa od 35.754,50 dinara na ime manje plaćene carine, pa sud nalazi da su isti neosnovani. Ovo sa razloga što iz dokaza u spisima predmeta i to: rešenja Carinarnice Beograd br. U/I-2822/03 od 25.7.2003. godine ne proizilazi da je Preduzeće "Interform" obveznik uplate carine po JCI br. 2864 od 22.12.2004. godine, već za robu ocarinjenu po sasvim drugoj JCI J1 br. 777 od 30.4.2003. godine. Takođe, sud je cenio i navode tužbe kojima je tužilac opreza radi ukazivao na pogrešno svrstavanje uvezene robe u tarifni stav CT i da je u vezi s tim trebalo veštačenjem pravilno utvrditi činjenično stanje, pa je našao da su isti neosnovani, jer iz spisa predmeta proizilazi da je tužilac izjavio žalbu na prvostepeno rešenje carinskog organa od 18.2.2005. godine u kojoj je ukazao da je nezadovoljan nalazom laboratorije Carinarnice Beograd od 27.1.2005. godine u vezi sa svrstavanjem robe po CT, ali iz obrzaloženja osporenog rešenja proizilazi da je tuženi organ ovaj navod ocenio i u vezi s tim dao dovoljne činjenične i pravne razloge koje, kao pravilne i na zakonu zasnovane u svemu prihvata i ovaj sud. Zahtev tužioca za naknadu troškova postupka je neosnovan, jer je odredbom čl. 60. Zakona o upravnim sporovima, izričito propisano da u upravnom sporu svaka stranka snosi svoje troškove.

Sa iznetih razloga, nalazeći da su osporenim rešenjem nije povređen zakon na štetu tužioca, Vrhovni sud Srbije je, na osnovu čl. 41. st. 2. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni list SRJ", br. 46/96), odlučio kao u dispozitivu ove presude.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU

Dana 17.1.2007. godine, U. 5906/05

Zapisničar, Predsednik veća - sudija,

Goran Josifov, s.r. mr Jadranka Injac, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

JK